

Arrest

nr. 76 890 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. POTTIE, die loco advocaat A. REUSENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij meldde zich op 1 april 2009 aan bij de administratieve diensten van de stad Gent om, in functie van zijn activiteit in loondienst, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. Op 23 juni 2009 werd eerste verzoekende partij, op basis van haar tewerkstelling in het Rijk, in het bezit gesteld van een A-kaart waarvan de geldigheidsduur verstreek op 26 maart 2010.

1.3. Eerste verzoekende partij werd op 3 juni 2010, na het voorleggen van stukken waaruit haar activiteit als meewerkend vennoot bij BVBA I-CLICK bleek, in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

1.4. Tweede verzoekende partij diende op 14 juli 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als echtgenote van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 11 juli 2011 ten aanzien van de verzoekende partijen de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 16 september 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [S.A.] (RR [...]) en zijn echtgenote [S.A.] (RR [...]) van Bulgaarse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene verkreeg de A-kaart als werknemer op 23/6/2009. Op 03/06/2010 werd hij door de gemeente in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving als zelfstandige (meewerkend vennoot). Betrokkene toonde aan in het bezit te zijn van 7 aandelen in de BVBA I-CLICK Tevens legde hij een volledig uittreksel van de Kruispuntbank voor dd. 02.06.2010 en een aansluiting van Acerta.

Uit onderzoek van het dossier is echter gebleken dat de rechtbank van Koophandel van Gent op 11.05.2010 het faillissement vaststelde voor I-CLICK BVBA (publicatie Belgisch Staatsblad dd. 21.05.2010). Er kan bijgevolg besloten worden dat dit faillissement werd uitgesproken VOOR betrokkene zijn zelfstandige activiteit aantoonde aan het gemeenteloket. Op het moment dat betrokkene de bewijsdocumenten voorlegde, beantwoordden ze helemaal niet meer aan de realiteit. Betrokkene heeft nooit kenbaar gemaakt dat de firma waarvan hij de documenten voorlegde, reeds in falen was. Betrokkene slaagde er op die manier in de Belgische autoriteiten te misleiden en van de meer voordelige verblijfsbepalingen voor EU-ers gebruik te maken.

Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer/werkzoekende noch als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Sinds 30/10/2009 tot op heden is betrokkene werkzoekend. Indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest. Gezien het gebrek aan een reële kans op tewerkstelling voldoet betrokkene niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Bovendien valt betrokkene niet onder de eventuele uitzonderingsmaatregelen. Betrokkene bevindt zich immers niet in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na ten minste één jaar te hebben gewerkt (art 42bis, §2, 2° - wet 15.12.1980). Betrokkene behoudt evenmin het statuut als werknemer gezien hij langer dan zes maanden werkloos is (art 42bis, §2, 3° - wet 15.12.1980).

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat betrokkene bij gebrek aan enige economische activiteit of eigen bestaansmiddelen, zich moest wenden tot het OCMW. Uit een uittreksel van de kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalent blijkt dat betrokkene sedert 22.09.2010 een leefloon als samenwonend persoon geniet ten bedrage van € 503,54. Ook zijn partner, nl. [S.M.], geniet een leefloon als samenwonend persoon ten bedrage van € 503,54. Samen genieten ze dus een volledig leefloon. Derhalve dient betrokkene heden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen beschouwd te worden. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid. Zodoende voldoet betrokkene evenmin aan de verblijfsvoorwaard[e] als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40, §4, 2° - wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene de Belgische autoriteiten heeft misleid (art 42septies), heden niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel (art 42bis, §1 - wet 15.12.1980), wordt een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht.

Nergens uit het administratief dossier (of het rijksregister) blijkt dat de echtgenote van betrokkene, [S.M.], intussen in eigen hoofde een reguliere activiteit zou ontwikkeld hebben waardoor ze zelf zou kunnen beantwoorden aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40, §4 van voornoemde wet. In tegendeel. Uit een uittreksel van de kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalent blijkt dat zij sedert 22.09.2010 een leefloon als samenwonend persoon geniet ten bedrage van € 503,54. [S.M.] voldoet dus evenmin aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980.

De echtgenote van betrokkene, [S.M.], bekwam haar verblijfsrecht op basis van gezinshereniging. Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de [S.A.], en gezien zij niet uit eigen hoofde voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, zal [S.M.] eveneens moeten vertrekken uit het Rijk (art 42ter, §1, 2 - wet 15.12.1980)."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij stellen tevens dat er sprake is van machtsafwending.

Zij verschaffen volgende toelichting:

"Eerste verzoeker verklaart niet hoe en waarom hij zich als zelfstandige liet inschrijven terwijl de bewuste BVBA waarvoor hij zich als meewerkend vennoot profileerde, reeds langer dan een maand voorheen in faling was verklaard. Eerste verzoeker stelt dat hij werd misleid."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 11 juli 2011, tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

In essentie komt de beslissing erop neer dat verzoekende partij de Belgische overheid heeft misleid. In de motivering van de beslissing wordt gesteld dat het faillissement van de BVBA I-Click werd uitgesproken voor verzoeker zijn zelfstandige activiteit had gemeld bij de gemeente. Zijn bewijsdocumenten waren dus niet meer in overeenstemming met de realiteit.

Verzoeker beweert nu dat hij zelf misleid werd. Verzoeker geeft echter geen enkele onderbouwing aan deze bewering. Er liggen geen concrete elementen voor waaruit zou blijken dat verzoeker niet op de hoogte was of kon zijn van het reeds eerder uitgesproken faillissement. Het is verwerende partij daarenboven niet duidelijk wat de relevantie van deze stelling is in het licht van de thans bestreden beslissing.

Naast het aspect misleiding, werd nog om andere reden een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker. Hij voldoet immers ook niet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer/werkzoekende, noch als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

Verwerende partij stelt evenwel vast dat verzoeker deze overige motieven in de beslissing niet betwist, waardoor ze ook niet ter discussie staan.

Uit niets dat verzoeker aanbrengt blijkt dus dat de beslissing onzorgvuldig of onredelijk zou zijn. Verzoeker brengt ook in dat verband geen concrete elementen aan.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr.167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, - in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen."

3.3.1. De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij geen enkel gegeven aanbrengt ter onderbouwing van haar bewering dat zij misleid werd en merkt op dat zij niet kan voorhouden dat zij op 3 juni 2011 – datum waarop zij een verblijfsrecht verkreeg als werkend vennoot – niet op de hoogte was van het feit dat de rechtbank van koophandel op 11 mei 2010 reeds het faillissement van de vennootschap waar zij stelde als zaakvoerder te werken vaststelde. Verwerende partij kon derhalve in voorliggende zaak, nu vaststaat dat eerste verzoekende partij het bestuur misleidde door stukken aan te brengen die dienden aan te tonen dat zij als zelfstandig zaakvoerder actief was, terwijl dit niet het geval was, toepassing maken van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling voorziet immers dat dat het verblijfsrecht van een burger van de Unie en zijn

familieleden kan beëindigd worden indien dit verblijfsrecht verkregen werd op basis van valse of misleidende informatie, indien valse of vervalste documenten werden gebruikt, fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt die van doorslaggevend belang waren voor de erkenning van dit recht.

Daarenboven moet worden geduid dat eerste verzoekende partij niet betwist dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd niet professioneel actief was en afhankelijk was van steunverlening door het OCMW, zodat ook – los van de vraag of zij het bestuur misleidde of zelf misleid werd – toepassing kon gemaakt worden van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht van eerste verzoekende partij te beëindigen en verwerende partij tevens uitdrukkelijk naar deze bepaling heeft verwezen.

Aangezien tweede verzoekende partij slechts over een afgeleid verblijfsrecht beschikte en het niet ter discussie staat dat zij niet op een autonome basis een recht op verblijf kan laten gelden blijkt ook niet dat de beëindiging van haar verblijfsrecht niet op correcte gronden zou zijn gebeurd.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.3.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

3.3.4. Er moet voorts worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van machtsafwending wanneer een bestuurlijke overheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739; RvS 23 december 2008, nr. 189.191). De beschouwingen die verzoekende partijen naar voor brengt, tonen echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwending.

Het enig middel is ongegrond

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK